

PRÆDIKEN JULEDAG 2018

VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Es. 9,1-6a; Hebr. 1,1-5; Luk. 2,1-14

Salmer: 99,100,123,114,112

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst
Hold selv i os din julefest,
Da skal med Davidsharpens klang
Dig takke højt vor nytårssang

Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Sådan skriver apostlen Paulus i en af de mest kendte tekster i vores bibel; kærlighedens højsang i 1. Korintherbrev kapitel 13.

I går så vi julen i sådan et spejl. I en gåde. Vi så fra den anden side. Vi så fra ”før-siden.”

I dag ser vi så fuldt ud, hvordan juleaften blev, og vi har passeret fødselstimen ved midnat. ”Vel mødt under sky på kirkesti, på sne ved midnatstide.”

Nu er det blevet **Juledag**.

Når jeg taler om at spejle og se i et spejl er det, fordi teksten vi får at høre i dag Juledag, er den samme, som vi hørte i aftes, Juleaften. Teksten vi kalder for Juleevangeliet.

Men det helt rigtige ville faktisk være at sige, at den tekst, vi hørte i går, er den samme, som vi hører i dag. Det kan lyde som spidsfindigheder midt i trætheden efter juleaften. Men det er

alligevel den mest rigtige måde at sige det på. For Juledag kom først, selvom vi tog forskud på glæderne allerede i aftes.

Faktisk ville der ikke have været nogen juleaften i aftes, hvis ikke der var en juledag i dag. Faktisk er det ikke mere end godt 25 år siden, det blev fastlagt, at der **skal** være gudstjeneste juleaften. Selv om der har været det i umindelige tider.

Så selv om vi i dag ser dagens tekst efter julenat, så var det faktisk dagen i går, der er spejlbilledet af juledag.

Det betyder ikke, at juleaften vender forkert, sådan som spejlbilleder ellers normalt gør. For vi har jo ikke med sådanne almindelige hverdagsting at gøre. Det betyder blot, at vi får lov til at tage forskud på glæden allerede dagen før.

I troen på, at evangeliet går i opfyldelse.

Når det bliver julenat.

Det er sådan må vi leve vort liv.

Forlæns.

I troen på, at det går i opfyldelse. Kan vi ikke det, mister vi håb, og uden håb er der ingen fremtid.

Derfor er det glædeligt budskab at høre, at juleevangeliet fyldt af håb.

Fordi det dermed er fyldt af fremtid.

Som et barn er fyldt af fremtid og håb.

Juleevangeliet handler om et barn. Det barn, vi er spejlbilleder af.

Skabte som vi er i Guds billede.

I modsætning til os selv og vore børn så kender vi fremtiden for det barn.

Vi kender skæbnen for det barn, vi i dag hører om bliver født i en stald i en krybbe.

Og det er ikke en fremtid, vi har lyst til at spejle vore egne børn i. Ligesom det sikkert heller ikke var en fremtid, Maria ville ønske for sit nyfødte barn. Jesusbarnets fremtid kom til at bestå af menneskers håb og døden på et kors.

Juleevangeliet handler om, at Gud lader sig føde ind i menneskers tid i skikkelse af Jesus Kristus. At Gud gør sig til et med os. I fødsel, i liv, - og i død.

Så langt kan vi se i et spejl og i en gåde.

Men derefter tilføjede Gud det, som kun Han kan:

Opstandelsen.

Opstandelsen er stedet, hvor vi skal kende fuldt ud, hvad vi nu ser i et spejl og i en gåde. Stedet, hvor vi skal se opfyldelsen af det håb, vi møder i ordene, der endnu en gang har vendt sig omkring julenat og lyder til os igen julemorgen, som de lød juleaften.

”Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. I dag er der født jer en frelser i Davids by; Han er Kristus, Herren.”

Selve lyset uden for vore vinduer vender sig også omkring julenat. Det menneskelige kalenderrod har gjort, at det nu om dage sker et par dage før juledag, men Juledag behøver vi ikke at hænge os i bagateller. Det er påskelyset, der allerede nu giver dagen nogle minutter længere at være dag i. Ikke noget, vi kan se med det blotte øje eller bruge til ret meget.

Men alligevel også et forjættende symbol på selve det håb, der ligger under dagen.

Ligger for vore fødder fordi Gud lod sig føde julenat.
Fra nu af skal verden spejle sig i julenat. På sne ved
midnatstide.

Eller, når der nu ikke er noget sne, i alle de symboler, vi hver
især forbinder med netop **vores** jul.

Det kunne for eksempel være det spejl, der i min barndoms
julelandskab dukkede frem mellem vattet for at illudere en
isbelagt sø. Et sted, der lige præcis spejlede den kirke af pap
som min farfar havde lavet. Kirke, du er vort Betlehem, synger
vi med Grundtvig i en af hans julesalmer. Kirkerummet er det
sted, hvor vi kan komme tættest på krybben i stalden. Tættest
på håbet i verden.

Og i det julehåb kan verden først og fremmest spejle sig. I
Guds beslutning om netop at komme til verden som det hedder
med et af de mange udtryk vores sprog har for alt livs
begyndelse.

At lade sig føde.

Vi har været på vej mod julebudskabet i alle de uger før jul,
hvor forberedelserne stod på. Og de begyndte tidligt i år.

I nat drejede billedet rundt, og nu begiver vi os på vej væk fra
alle forberedelserne. Nu skal de bære frugt. På vej mod
hverdagen efter jul. Den vej mødes allerede i morgen 2.juledag
med budskabet om, at det ikke er omkostningsfrit at følge
Kristus. 2.juledag hører vi om kristendommens første martyr,
Stefanus.

Budskabet møder på sin vej videre lysglimt og nytårsbrag. For
kalenderen begynder også på ny og kalder sig fra næste tirsdag
2019. Budskabets vej fortsætter mod Hellig Tre Konger, hvor

det allersidste julepynt gemmes væk. Her fra er vejen videre mørk januar. Den bliver kort sagt til alle de steder, hvor håbet skal stå sin prøve i hverdagen. Hvor det skal vise sig, om det er lykkedes for os at tage julens budskab med derud, hvor hyrderne på marken mødte englen. Derude, hvor det er koldt, og hvor det er den kolde beregning, der gerne vil styre og tælle får.

Hele denne vej er Guds budskab det samme: I dag er der født jer en frelser i Davids by. Han er Kristus, Herren. Det budskab der er håb og opstandelse i nutid.

Det budskab samler os i dag. I dag vil vi lade den fortsatte vej oplyse af stilheden fra Juledag.

Budskabet om at Gud lader sig føde.

Julens budskab har nemlig ikke taget fart endnu. Det spejler sig stadig i alt det nye. I dag hører vi, at barnet endnu er i stalden i Betlehem. Og vi hører, at hverdagshyrderne modtager budskabet om den store glæde for hele folket.

Det budskab skal have tid og ro til stille og roligt at slå rod i os. Det skal det Som tro, som håb og som kærlighed. De ord, som Paulus slutter sin højsang med. Og som han siger til allersidst: størst af dem er kærligheden. Således elskede Gud verden, at Han gav sin søn, for vi ikke skulle fortabes, men have evigt liv.

Mens som barn på landet jeg var hjemme, julemorgen var mit himmerig. Sådan digter Grundtvig i en anden af sine kendte salmer. Det kan naturligvis forstås på den måde, at den lille Nicolai nød stilheden i præstegården i Udby på Sydsjælland og måske endda havde fået nogle gode julegaver.

Men det kan også forstås netop på den måde, at man julemorgen mærker julebudskabets nærhed og egentlige indhold: At Himlen er kommet helt ned på jorden ved fødslen i Belehem i nat. At Guds rige er kommet os helt nær. At vi fra nu af kan drage himmelånede lige der, hvor vi er. Allerede nu. Det kan julebarnet gøre uden at tænke over det. Det falder voksne lidt sværere. Det vidste Grundtvig om nogen. Men han har ikke glemt det og beskriver det derfor i en salme, vi traditionelt bruger ved begravelser.

Julemorgen var mit himmerig.
I dag kan vi blive i julemorgen. Vi skal nok videre i morgen igen.

Men i dag kan vi blive.
Kendte som vi er fuldt ud.

Glædelig Jul.

AMEN